

CUVÂNT ÎNAINTE - ediția I -

Aristotel, savant și filozof grec, discipol al lui Platon, considera informația ca "dobândirea de cunoștințe și putere de acțiune și organizare". În sensul celor precizate de Aristotel, se poate aprecia dimensiunea antropomorfă, semantică și gnoseologică a informației, precum și importanța ei în realizarea unor ample procese de restructurare politică, economică, științifică, tehnică ș.a.m.d. Realizarea unei veritabile comunicări se face atât prin intermediul informației cât și cu ajutorul diverselor posibilități de prelucrare și interpretare a acesteia. Să nu uităm că este insuficient în actul deciziei să avem doar un sistem informațional și un sistem informatic, dacă nu avem în același timp capacitatea de a înțelege și de a interpreta informația.

Faptul că în activitatea economică, științifică și tehnică nu reușim întotdeauna să utilizăm informația la reala ei valoare, înseamnă că nu i-am înțeles încă rolul și că nu-i acordăm importanța cuvenită. De aceea, genericul lucrării "**Informația, o marfă neglijată?**", pus sub forma unei întrebări, încearcă să trezească cititorului capacitatea de a medita profund înainte de a da un răspuns. Lucrarea, prin conținutul ei, își propune să evidențieze dimensiunea universală a informației, cu precădere a informației economice, științifice și tehnice, absolut necesară pentru a cunoaște și a stăpâni domeniul de activitate respectiv. Să nu uităm că în economia concurențială, pentru a penetra anumite piețe, este necesar în primul rând să beneficiem de informație. Toată această luptă de culegere a informației, a datelor, se duce cu încrâncenare, în primul rând în domeniul cunoașterii.

Odată cu realizarea acestui obiectiv, totul devine aproape o rutină, în sensul că informația odată intrată în posesia conducerii firmei va putea fi valorificată în avantajul bunului mers al acesteia și deci al realizării funcțiilor întreprinderii (cercetare-dezvoltare, comercială, producție, financiar-contabilă și de personal). În cadrul unităților economice, informația economică este deosebit de complexă, fapt pentru care este necesar și un mod similar de tratare al ei. Printr-o prelucrare atentă a informației putem obține numeroase aspecte pentru relevarea unor multiple fațete, unele dintre ele semnificative pentru conducerea unităților economice. Valorificarea informației, respectiv utilizarea ei în procesul decizional sau de execuție implică parvenirea la adresant sau la beneficiar, prin intermediul fluxului informațional, a acelei părți a informației, capabilă să conducă la rentabilizarea întreprinderii. În final, succesul unei firme depinde de modul în care este organizat fluxul informațional, în ceea ce privește realizarea unor produse și/sau servicii competitive. Aceste afirmații pe care le fac sunt în cunoștință de cauză ca urmare a unei bogate experiențe dobândite în folosirea informației științifice, tehnice și economice prin natura profesiei de inginer tehnolog, economist și jurnalist.

Primele mele încercări jurnalistice au început în anul 1985 la revista CONSTRUCȚIA DE MAȘINI ("Contribuții la studiul instalațiilor de ungere de joasă presiune necesare morilor de ciment cu atac frontal"; "Semnal - Modernizarea, un imperativ mereu actual"), revista ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ ("Tineri, fapte, cifre"; "Realizări și împliniri ale tinerilor din Capitală"; "Salonul Ingeniozității"; "Actualitățile tehnico-științifice - Drumul roboților"; "Telex Tehnico-științific" ș.a.), revista INVENȚII ȘI INOVAȚII ("Invențiile și inovațiile în sprijinul fundamentării programelor de perfecționare a organizării muncii și modernizării proceselor de producție în unitățile economice din sectorul IV al Capitalei"), revista MECANIZAREA CONSTRUCȚIILOR ("Instalații de respirat sub apă cu aer comprimat în

două trepte în circuit deschis"; "Inventica și modernizarea proceselor de producție"; "Inovații pentru mașini, utilaje și instalații modernizate").

Întrucât în această perioadă (1985-1989) implicarea în domeniul jurnalistic nu a fost de anvergură, datorită altor preocupări, cu precădere în domeniul creativității tehnico-științifice, am considerat că această "cronică jurnalistică" trebuie scrisă începând cu anul 1990 și încheiată cu anul 1995.

În această lucrare am considerat că merită trecute o parte din numeroasele articole scrise (știri, reportaje, interviuri, anchete ș.a.), renunțând la cele nerelevante din punct de vedere al conținutului informațional sau la cele prea specializate (mă refer la articolele care tratează fenomenele exotice (paranormale) sau cele "împănate" cu formule de calcul din revistele de specialitate).

Pot afirma că orice schimb comercial presupune în primul rând o deplină cunoaștere a partenerilor care intră în afaceri, în negocieri, iar libertatea economică, dreptul de proprietate și democrația presupun, printre altele, și un circuit informațional capabil să conducă la decizii juste.

Explozia informațională contemporană demonstrează în mod concret că lipsa de cunoaștere conduce la eșec.

De asemenea, să nu uităm că societatea umană se îndreaptă cu pași uriași spre granița mileniului III, călăuzită și copleșită în același timp de informație. Aceste condiții de profunde transformări au condus la schimbări spectaculoase în tehnologia informației și au permis formularea conceptului de societate informatizată.

Scopul urmărit de toate țările lumii, printre care și de România, este cel al stabilirii unui echilibru între circulația liberă a informației, dezvoltarea și protejarea vieții private, a drepturilor și libertăților fiecărei persoane. Fără acest echilibru PACEA LUMII și DEMOCRAȚIA sunt în PERICOL.

Avalanșa de informații care sosesc pe diferite fluxuri într-o redacție a unui cotidian necesită o amplă și meticuloasă organizare, fără de care competiția zilnică cu transmiterea informației către cititor nu poate fi câștigată. De aceea, se poate afirma fără rezerve că informația este o marfă iar cel care o neglijează riscă să piardă competiția cu prezentul, asumându-și riscul de a ajunge în viitor falimentar, atât din punct de vedere spiritual, cât și din punct de vedere economic (material). În felul acesta la întrebarea INFORMAȚIA ESTE O MARFĂ NEGLIJATĂ? se pot obține o mulțime de răspunsuri, răspunsuri care ne definesc parțial structura psihică și nivelul de pregătire profesională, în raport cu capacitatea de apreciere și analiză a informației sau, altfel spus, modul în care reușim să decidem în cunoștință de cauză ne face să devenim un învingător sau un învins în apriga bătălie cu viața.

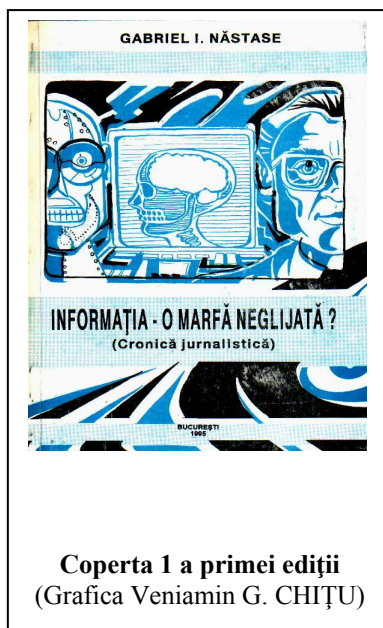
București,
8-9 Noiembrie 1995

Conf.dr.ing. **GABRIEL I. NĂSTASE**
Fundația "ION BASGAN"
Președinte executiv

ACADEMIA OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ
DIN ROMÂNIA (AOȘ-R)
Președintele Comisiei de inventică

CUVÂNT ÎNAINTE

- ediția a II-a, revizuită și adăugită -

Coperta 1 a primei ediții
(Grafica Veniamin G. CHIȚU)

În prefața acestei ediții, față de cea anterioară, am făcut scurte precizări referitoare la activitatea pe care am avut-o în perioada 1990-1995, când am activat ca: redactor, redactor șef la editura pentru copii „Trei iezi cucuieți”, jurnalist colaborator la „Viitorul liberal”, „Adevărul”, „Univers ingineresc”; analist comentator; analist economic, șef de secție la „Cronica română” și la „Curierul național” (de unde am plecat la Palatul Cotroceni, la 1 august 1995, unde am activat în calitate de consilier al Președintelui României pentru probleme de infrastructură, dezvoltare durabilă, cadastru general și de specialitate, știință, cercetare, tehnologie, strategie economică și reformă ș.a., în administrația lui Ion Iliescu - 01 august 1995-29 noiembrie 1996 și a lui Emil Constantinescu - 29 noiembrie 1996- ianuarie 1999. În perioada invocată anterior am avut onoarea și plăcerea să-i cunosc pe Eugen Ovidiu Chirovici, Cristian Tudor Popescu, Dumitru Tinu, Mihai Ionescu, Valentin Păunescu, Horia Alexandrescu, Adrian Ionescu, Florin Condurățeanu ș.a.

Din 1990 am fost membru al Asociației Ziaristilor Români (AZR) și al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR). În anul 1994 am obținut, din partea conducerii Bursei Române de Mărfuri, Diploma pentru merite deosebite în promovarea și mediatizarea instituției bursiere.

În anul 1995 am obținut, din partea conducerii Ministerului Culturii, atestatul de consilier editorial pentru activități private de pe lângă Ministerul Culturii¹.

*

* *

Rațiunea și resorturile interioare ale dorinței și voinței de a transmite generației tinere din experiența pe care am acumulat-o ca gazetar, într-o perioadă de profunde transformări (1990) și de uriașe speranțe ale unui nou început, m-au determinat să scriu această carte și, ulterior, să o reeditez într-o altă perioadă cu evoluții spectaculoase și imprevizibile (2017).

Ulterior - după ce am plecat de la Palatul Cotroceni, în afara altor activități pe care le-am avut în calitate de Director General în Ministerul Educației și Cercetării (MEdC), vicepreședinte al Agenției Naționale pentru Intreprinderi Mici și Mijlocii și Cooperatie (ANIMMC) cu rang de secretar de stat ș.a. – am reluat preocupările jurnalistice în calitate de colaborator la diverse publicații („Economistul”, „Cronica fundațiilor”, „Cronica timpului”, „Independența română”, „Turism și Afaceri” ș.a.).

Preocupările pe care le-am avut ca gazetar, dar și ca scriitor (din anul 2012), mă îndreptățesc să mărturisesc că mi-au adus reale satisfacții, însoțite de un anumit confort moral, atunci când am scris împotriva răului, a fărădelegilor care au lovit necruțător România și poporul român. În foarte multe domenii, lăsând urme pe termen lung sau ireversibile.

¹ Detalii despre activitatea profesională în cartea autobiografică în curs de pregătire, „**Jurnalul unui călător prin viață**”. Prefața acestei ediții va fi prezentată într-o altă variantă extinsă a cărții „Informația o marfă neglijată?”, în revista „Orizont cultural XXI”.

Fără să exagerez, dar experiența pe care am acumulat-o în presă, ca jurnalist, precum și relațiile și, uneori, chiar prietenii pe care mi le-am făcut, mi-au fost de un real folos în cariera profesională, pe care am avut-o din 1981, de la absolvirea facultății și până în prezent (36 de ani). Cine ar fi crezut că după 1989, destinul meu își va schimba direcția către o altă dimensiune, nebănuită vreodată de mine! Într-o altă Românie, cea până în 1989, devenise o necunoscută, o amintire difuză, învăluită într-o ceață amnezică.

Preocupările pe care le-am avut ca gazetar și scriitor mi-au conferit în timp, după ani de trudă și amare renunțări, statutul de cronicar al vremurilor, în care am trăit și în care mai trăiesc, liniștite și/sau zbuciumate, când pot să mai am un cuvânt sau mai multe de scris și de spus.

Prin tot ceea ce am scris, am încercat, și nu știu în ce măsură am reușit, să prind momente de viață vesele sau triste, liniștite sau tulburi, frumoase sau îngrozitor de urâte, în boldul ascuțit al condeiului, ca într-un insectar al veșniciei, Clipa și eternitatea ei.

A existat și va rămâne o legătură intimă, dar trainică, între profesiile de gazetar și de scriitor. Una nu o exclude pe cealaltă, ci, dimpotrivă, se completează reciproc, precum culoarea albă cu cea neagră, ca într-o îmbrățișare infinită de nuanțe gri.

Avem misiunea profesională și morală de a transmite generațiilor de tineri, care ne vor urma, experiența noastră de viață, cunoștințele noastre, pentru a-i ajuta să nu băjbăie în întunericul ignoranței ci, dimpotrivă, să călătorească prin viață în lumină, în frumos și cu folos.

Începând cu anul 1990, după un decembrie sângeros și haotic, lucrurile păreau că s-au mai așezat în matca normalității, devenind liniștite, promițătoare și pline de speranțe pentru o viață nouă, pe care ne-am imaginat-o. În acea perioadă, în ianuarie 1990, eram exuberanți, suspect de expansivi, ca și cum am fi fost sub influența unei atmosfere halucinogene. Era începutul sfârșitului. Era începutul unei epoci a minciunii și a jafului legiferat, al unei epoci perverse în care sloganul **una zicem, alta facem!** să devină un mod de viață, de la „omul de omenie” la „omul de nimic”.

„Pas cu pas”, zi de zi, an de an ne-am transformat într-un popor de zombi, acceptând să ni se încalce drepturile și libertățile cetățenești, constituționale, să fim jefuiți, umiliți, abuzați. Am început să trăim un coșmar, fără să reacționăm, dimpotrivă acceptând acest mod de viață ca și cum am fi cu toții supuși unui sinistru experiment de hipnotism în masă.

Unii dintre noi s-au salvat, au ieșit din transă, alții continuă să trăiască acest mod de viață, devenind din ce în ce mai rudimentari, mai agresivi și mai lacomi. Aceștia nu le mai pasă de nimeni și de nimic. Au uitat sau nici nu au auzit de îndemnul lui Iisus Cristos: **Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși!** Aceștia s-au depărtat de credință, de Dumnezeu, de Fiul lui Dumnezeu – Iisus Cristos. Au devenit adepții Satanei și ai obiceiurilor sataniste. Toți aceștia au fost cotropiți de vicii, golindu-se de virtuți și trăind în păcat și desfrâu.

Asistăm în fiecare zi cum se risipesc resursele și banii publici – dovezi ale incompetenței și corupției, iar justiția rămâne nepăsătoare sau acționează selectiv, contribuind la acutizarea corupției și implicit a sărăciei.

Lipsa unei reforme administrative a unei raționalizări de bunuri și servicii, acțiuni profesioniste și management riguros, a prăbușit economia rămasă pe ultimele locuri în UE, de la venituri personale la infrastructură. Asistăm la o „justiție a instituției”, respectiv la o justiție nefuncțională, care trebuie restructurată pe baze democratice reale.

Ca orice jurnalist și scriitor am încercat să-mi exprim gândurile și să-mi adun amintirile/momentele de viață (unele personale, altele ale celor care mi-au influențat cariera și mi-au încântat viața), într-un jurnal pe care l-am denumit „**Jurnalul unui călător prin viață**”.

Cu toții avem o viață, unii mai scurtă, alții mai lungă - care se scurge, cu repeziciune, ca nisipul dintr-o clepsidră, în eternitate. De aceea nu trebuie să ne batem joc de viața noastră și nici de viața altora. Vieții trebuie să-i dai un sens orientat spre bine și o valoare, întrucât nu putem trăi decât în acest timp și nu în altul, ci numai în timpul din viața noastră, acolo unde

se află și Dumnezeu nostru. Deci, viața este timpul nostru, iar acesta devine neimportant când este înafara vieții. Trebuie să trăim cu înțelepciune, pentru că înțelepciunea este motorul unei vieți cumpătate. Numai iubirea și respectul față de semenii noștri ne definesc, ca fiind **oameni**. Dacă pierdem iubirea și respectul față de noi și de ei – semenii noștri – atunci ne transformăm în **neoameni**.

Prin scris, am încercat să-mi exprim gândurile cu obiectivitate, purificate de orice patimă, încercând să evit prăpăstiile conflictelor și să prezint realitatea înconjurătoare și condiția umană cu luciditate. Am folosit ca mijloc de exprimare, ca unealtă în avatarurile luptei pentru adevăr – cuvântul. Mi-am exprimat fără rezerve ideile, sentimentele, trăirile mai mult sau mai puțin intense, înfățișând cititorului lumea așa cum o știm cu toții: într-o permanentă mișcare haotică, grăbită și zgomotoasă, ca într-un imens iarmaroc, unde oamenii nu mai reușesc să se înțeleagă unii cu alții.

Am fost un cronicar al unei perioade zbuciumate, încercând să-mi trăiesc clipa, dăruită de Dumnezeu, scriind. Am înțeles că temelia veșniciei este clipa, iar viața noastră este clipa care trece prin veșnicie ca o străfulgerare, ca o emoție copleșitoare.

Mi-a plăcut să scriu nu pentru a impresiona pe cineva anume, ci pentru a-mi exprima emoțiile și gândurile în încercarea de a lăsa, ca într-un album de fotografii îngălbenite de trecerea timpului, acele „imagini” în care trăiesc amintirile. Am înțeles că prin ceea ce scriem vom continua să trăim, chiar dacă nu vom mai fi, pentru că scrierile noastre vor fi pașaportul nostru pentru nemurire, „stampilat” de clipa veșniciei.

Am început să scriu în presă imediat după 1990, cu entuziasmul debordant al acelor ani. Am scris cu patima celui care-și dorește să înfrunte nedreptatea prin cuvânt.

Încă de la începutul debutului în presă am constatat că în presa românească nu există solidaritate ci încrâncenări. Unii jurnaliști, prin ceea ce au scris, au dovedit că sunt susținătorii, adepții unor teme grave de dezinformare, de atac dur la persoană. Acest comportament al unora dintre reprezentanții breslei jurnaliștilor s-a dovedit a fi în afara unei atitudini lucide, obiectivă și bine intenționată.

S-au creat tabere de jurnaliști adverse, adepți ale taberelor politice aflate în conflict. Și unii și alții și-au adresat reciproc, cu o violență de limbaj, uneori dincolo de patologic, injurii, vorbe grele, aberații. Ticăloșia acestui comportament a mers până la eliminarea prin orice mijloace, inclusiv prin încălcarea principiilor fundamentale ale democrației, a adversarilor incozi.

Cititorul consumator de informație, a trebuit să asiste la aceste conflicte iraționale, rudimentare, la ridicarea unor bariere de comunicare ireconciliabile, până la excluderea oricărei forme de dialog. După decembrie 1989, ziarele, prin slugi obediente, au declanșat cu furie, ca pe vremurile staliniste, campanii mizerabile de demascare. Unii dintre ei l-au atacat până și pe Patriarhul Bisericii Ortodoxe – Teoctist.

Percepția publică față de instituțiile de presă a început să devină din ce în ce mai critică și mai exigentă față de aceste derapaje deontologice ale unora dintre jurnaliști, până la instalarea unei lehamite, a unei indiferențe care a ucis presa scrisă.

Sfârșitul anului 1989 și începutul lui 1990 a fost o perioadă marcată de o coincidență stranie, dar la o altă dimensiune jurnalistică. La aproximativ 200 de ani (18 februarie 1790, pe teritoriul României a apărut primul ziar tipărit – **Courier de Moldavie**. Inițial trebuia să fie bilingv, dar până la urmă a apărut numai în limba franceză. Ziarul a fost tipărit în incinta palatului Ghica²) în România anilor 1990, au apărut cel puțin 500 de publicații periodice noi, ceea ce a însemnat o explozie, fără precedent, a mass-media.

Astfel în perioada 22 decembrie 1989-31 decembrie 1994 au apărut, aproximativ, 4000 de publicații (cotidiene, săptămânale, ziare, reviste) în tiraje amănunțite, din toate

---

² MANEGA, Miron – **Courier de Moldavie**. Primul ziar tipărit în România – mondenitățile în limba franceză. Revista Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România (UZPR) Fondată în 1919. Publicație editată de UZPR, An 6, 2017, p. 56. www.uzp.org.ro

domeniile și de nuanțe dintre cele mai diferite (sursa: ANTON NECULAI – **Despre mass-media optționistă 1989**). www.optionista.ro; e-mail: antonneculai@yahoo.com. În timp, odată cu trecerea anilor, dar și cu evoluția tehnologiilor IT, viața acestor publicații s-a scurtat (scăderea tirajelor) până la dispariția totală a unora dintre ele. Cele care au supraviețuit apar în tiraje jenant de mici (de exemplu: „Click”-81 323 exemplare; „Libertatea”-45 892 exemplare; „Gazeta Sporturilor”-20 442 exemplare; „Evenimentul zilei” - 10 719 exemplare; „Adevărul” - 8 047 exemplare și „Ziarul Financiar” - 3 382 exemplare. Conform Biroului Român de Audit Transmedia (BRAT), „România Liberă” nu apare în acest sondaj efectuat în anul 2016).

În contextul actual al globalizării, al ofensivei capitalului străin în România, se impune o nouă abordare a politicii economice și sociale care să fie în sprijinul capitalului românesc și al interesului poporului român.

*
*   *

Lucrarea are ca scop principal instruirea studenților, înțelegerea și abordarea interdisciplinară a fenomenelor politice, economice și sociale, în identificarea „părților tari și slabe” ale unui sistem pentru a putea identifica soluțiile cele mai bune și a le aplica, pentru a performa funcționarea sistemului analizat.

Politicile și strategiile unui domeniu sunt esențiale pentru cei care coordonează diverse activități și decid acele soluții care prezintă competitivitate, eficiență și eficacitate.

Disciplina „Buget și trezorerie publică” (BTP) este o disciplină complexă, care abordează o gamă de probleme bugetare cu scopul de a lărgi orizontul de cunoaștere al studenților și de a-i pregăti pe viitorii economiști în domeniul financiar și bugetar.

Procesul de educație și instrucție pentru disciplina BTP se desfășoară în cadrul orelor de curs și de seminar prin dezbaterile a numeroase probleme teoretice și practice.

Noțiunile și conceptele teoretice ale disciplinei BTP sunt tratate în cadrul cursului BTP, iar cele practice în activitatea de seminar prin întrebări de control și teme de dezbateri.

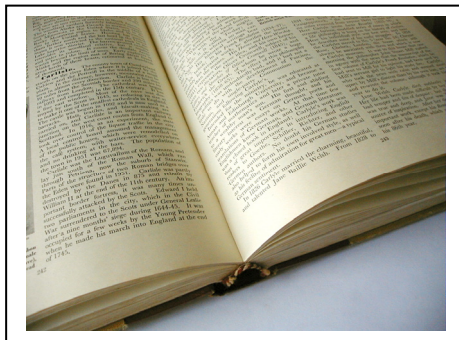
Cartea „**Informația o marfă neglijată?**” este unul dintre instrumentele didactice, de studiu, care să le permită studenților să analizeze, să evalueze și să compare teorii, principii, concepte prezentate în „Ghidul de studiu” al disciplinei BTP cu diverse cazuri, analize politico-economice, relatate în presă.

O astfel de analiză prin comparație, le permite studenților să înțeleagă importanța și utilitatea disciplinei BTP, modul de selecție și promovare a resurselor umane și de constituire a resurselor financiare și utilizarea eficientă a lor pentru implementarea din punct de vedere politic a strategiilor de dezvoltare economică și socială a unui domeniu de activitate, atât la nivel microeconomic, cât și la nivel macroeconomic.

Conf.univ.dr. **Gabriel I. NĂSTASE**

- Membru corespondent al Academiei Oamenilor de Știință din România (AOȘR)
- Membru titular al Comitetului Român pentru Istoria și Filozofia Științei și Tehnicii (CRIFST, Academia Română)
- Membru al Uniunii Scriitorilor din România (USR)
- Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR)
- Membru al Asociației Generale a Inginerilor din România (AGIR)
- Membru al Asociației Generale a Economiștilor din România (AGER)

ACTIVITATEA PUBLICISTICĂ 1990 - 1992

Spovedanie

Întrebat într-o zi de un amic ce înțeleg prin cuvântul libertate i-am răspuns cu un exemplu care mă viza direct și anume:

Ani de-a rândul am trăit sub apăsătoarea obsesie că indiferent cât de bine voi munci, dacă nu am un "dosar de cadre curat", munca depusă de mine, oricât de spectaculoasă ar fi, este supusă eșecului și indiferenței tuturor.

Cu un unchi fugit din țară în 1963, o verișoară, o mătușă și un frate emigrați în Canada, perspectiva reușitei pe plan profesional și social era compromisă.

Zi de zi, noapte de noapte, mă rugam bunului Dumnezeu să scap de "filtrul verificărilor". Cu o structură psihică robustă și cu dragoste de muncă nu mi-am pierdut speranța în ziua care va sosi și va alunga acest coșmar, repunându-mă în adevăratele drepturi.

Activitatea desfășurată cu pasiune și seriozitate a atras totuși atenția celor din jur și, în special, a șefilor care m-au propus pentru diferite funcții de conducere.

Fascinația unei "retribuții" care să-mi acopere niște nevoi materiale care să mă facă să simt mai ușor o rată la un apartament proprietate personală, prost construit și care mă obligă lună de lună să cheltuiesc bani pentru diverse reparații, mi-a fost alungată de teamă, că acceptarea va însemna verificarea dosarului de cadre.

Zi de zi eram chinuit de întrebarea: Cu ce am greșit dacă am rude în străinătate?

De ce această politică de cadre stalinisto - ceaușistă marginalizează oamenii după criterii absurde, iar ierarhizarea nu se face după principiul competenței și al valorii intrinseci profesionale și morale a fiecăruia dintre noi.

Întrebările mă frământau și mai tare cu cât spectacolul oferit de viață în această privință îmi era prezentat de modul în care nonvalorile erau "lansate" pe diverse funcții numai pentru că nu aveau probleme de dosar.

Acum, judecata va fi mai dreaptă căci societatea s-a eliberat de prejudecăți, iar înainte de culcare va fi suficient să cer bunului Dumnezeu să fiu sănătos, să am putere de muncă și să fie pace pentru toți oamenii de pe pământ. Amin!

Ziarul "R", publicație a Partidului Republican, anul I, nr.3, 1990

Informatizarea societății și societatea informatizată

Revoluția din 21 decembrie 1989 a răsturnat un sistem dictatorial și a zdruncinat o economie amorțită de drogul super-centralizării injectat de seringă unui sistem politic care dorea să guverneze totul.

Preocupat în detaliu de a conduce o economie prin metode administrativ - birocratice, politicul sistemului comunisto - ceaușist a neglijat fondul problemei și anume: cel al unei eficientizări care nu se poate realiza decât printr-o largă deschidere și democratizare a întregului sistem. Democratizare ce se poate realiza printr-un sistem politic de pluripartitism și al unei economii de piață.

Acum când revoluția ne-a creat aceste premise un singur lucru ne-a mai rămas, lupta cu mentalitățile unei gândiri încorsetate și dorința să ne apucăm, cu stimă de răspundere, de muncă.

Societatea umană se îndreaptă cu pași uriași spre granița mileniului III, călăuzită și copleșită în același timp de informație.

A stăpâni valul de informație produs de expansiunea științei și tehnologiei, a culturii în general, înseamnă a fi informat iar acesta echivalează cu capacitatea de a spori valorile creației umane, de a găsi răspunsuri corecte la întrebările puse de evoluția societății, de a